

non tam facilitate quam necessitate, citra ullum ex effectu ad causam discursum, propositionibus de DEO veris assertitur. Rom. I. 19. 20. II. 14. 15.

VI. Vox: יהוה, ratione originationis suæ, à DEO ipso expositæ, Ex. III. 14. essentialem DEI conceptum, qui est à se esse, seu independentiam exprimit.

VII. Dantur Athei speculativè tales.

VIII. Nemo hominum naturam suam ita exuere potest, quin aliquando stimulis de Divinâ existentia compungatur.

IX. Per justitiam sibi essentialem DEum non posse peccata sine præstitâ sibi satisfactione dimittere, idque naturam ipsam docere, evidenter Paulus demonstrat, Rom. I. 32.

X. Verius est illud Augustini, inque natura ipsâ fundamentum: quo plus DEum cognoscimus, eò plus amamus; quam illud Fanaticorum: quo plus DEum amamus, plus cognoscimus.

XI. Attributa Divina de DEO propriissimè dicuntur, ut cunque sint incomprehensibilia.

XII. DEum improprie lucem esse, rectè colligitur ex I. Tim. VI. 16.

Disp. III.

De

Personis Divinis.

I.

Persona est suppositum intelligens; quæ est definitio nec intricata, nec quæ intelligi nequeat. Quin simplex etiam homo, Patrem, Filium, Spiritum audiens, supposita intelligentia concipit, quamquam personæ definitionem ignoret.

II. Nil impedit, hoc ipso, ceu naturali suo significato, vocem *προσωπικως* seu personæ accipi, Hebr. I. 3.

III. Non potest personæ termino, à tertio usque seculo à totâ Ecclesiâ usurpato, infensus esse, nisi qui ipsi mysterio Patris, Filii & Spiritus S. sit infensus, idque cum Socinianis ex Ecclesiâ eliminatum cupiat.

B. 2

IV. Per-